

Prolog

Vinden susede om ørerne på ham og fløj gennem hans hår. Han kneb øjnene sammen mod vinden og tvang dragen han fløj på, til at flyve endnu hurtigere. De susede rundt mellem bjergene og fortsatte længere frem, lige i hælene på en skikkelse i det fjerne, der fløj på en flyvende hest. Det sneede slemt og snefnug fór hele tiden ind i hans øjne, men han blinkede ikke, for et øjeblik manglende koncentration, ville gøre at han mistede skikkelsen af syne og derfor skulle flyve i hele snestormen, indtil han fandt ud af hvor rytteren var forsvundet hen af. Det ville være som at lede efter en nål i en høstak. Umuligt og nyttesløs.

Rytteren i det fjerne fik den flyvende hest til at trække nedad mod et bjerg. Han gjorde det samme, pressede let dragen i siderne og hev lidt i tøjlerne. Dragen bøjede straks sine vinger nedad, og de fløj, i hvad der kunne svare til frit fald, nedad. Så rettede den op og svævede efter rytteren på hesten.

Efter noget tid, så han at rytteren landede på et fladt stykke, ved indgangen til en grotte, midt på bjerget. Så snart personen var streget af hesten, fløj den væk og skingrede. Manden bemærkede ikke hestens lynke over at være sluppet for ham, og gik ind i grotten.

Dragen landede nogle få minutter efter på selvsamme grund og dragerytteren steg af. Stille drog han sit sværd og listede ind i tunnelen, efterfulgt af dragen, der ved at folde vingerne helt sammen, lige kunne komme ind.

Efter et enkelt sving, endte tunnelen i et stort rum, hvor der var mindst hundrede meter til loftet og den var så stor, at en landsby kunne være der. Stalaktitter hang i loftet og dryppede

Altair – Gwalior.dk
Drageridderen

vand ned mod stengrunden. Der var fugtigt over det hele. Men ellers var den fuldstændig tom, foruden en kilde som løb gennem det hele og stammede fra et lille vandfald i det fjerne af grotten. Alt var stille og manden var intet sted at se.

Troede han. Så så han manden nærme sig vandfaldet og i hurtigt løb, skyndte drageridderen sig derover. Da han nærmede sig hævede han sværdet og gjorde klar til hug.

Manden sad uvidende ved kilden og var parat til at drikke af den.

Med et brøl huggede drageridderen sværdet ned mod manden.

Og besvaret af et brøl fra manden, for manden rundt og tog imod stødet med sit sværd.

De kiggede begge på hinanden et øjeblik og løsnede i samme sekund deres sværdblade.

En dans med blod og sværd kunne begynde. Manden stak sværdet fremad mod drageridderens brystkasse, der nåede at springe væk i tide og slog sværdet væk med sit eget. Angreb og parader blev brugt, mens de dystede mod hinanden i sværdkunsten. Men da ridderen kun var en hårsbredde fra at blive spyddet, tog dragen afsæt og skød op i luften. Den gik til angreb mod manden og havde sit ben med de dødbringende kløer, klar til at tage fat om manden.

Som han havde fornemmet det, vendte manden sig om i sidste øjeblik og fik med en kugle af magi, dragen til at styrte ind i væggen. Ridderen, som ved synet af sin drage, sprang frem, blev også angrebet af en magikugle. Han kurede hen af det ujævne og ru stengulv, før han stoppede.

”Det er snyd,” stønnede han, da han satte sig op og tog sig til hovedet. Et sværdblad blev lagt under hans strube og han kiggede op i mandens kolde øjne.

”Siger manden som kaldte på sin drage.”

Ud af øjenkrogen kiggede de begge på den mægtige drage, som rejste sig, rystede sine vinger og brølede så højt, at stalaktitterne i loftet af grotten, rystede og truede med at falde ned over dem. En enkelt faldt ned og ramte med et brag jorden på den anden side af kilden, og splintredes i hundredvis af stykker.

”En blå drage,” sagde manden, ”så må du være en Drake.”

Ridderen svarede ikke, men svang sine ben ind mod mandens, så han væltede. Drageridderen Drake kastede sig til side, slog en kolbøtte og kom op at stå. Han skyndte sig hen til sit sværd og tog det op.

Med sværdet i hånden vendte han sig om. Manden var allerede kommet op og stå.

”Hvis jeg er Drake, må du være Cerberus,” sagde Drake.

”Det er korrekt,” svarede manden kort og kastede sig ud i kamp igen.

Drake svang sit sværd, som Cerberus undgik, og måtte så forsvare sig mod gentagende hug. De skiftevis parerede og angreb, uden at de kom fremad. De svedte i stride strømme og deres arme skreg af træthed, for de tunge sværd blev efterhånden mere og mere svære at holde oppe.

De dansede rundt til lyden af sværd som stødte mod hinanden. Gnister fløj rundt ved sammenstødende af sværdene. Som kampen fortsatte, begyndte andet end sved at dryppe fra dem. Blod flød fra rifter og sår, og plettede det hårde stenlag der udgjorde gulvet.

Og så så Drake endelig en mulighed for en afslutning. Med et vrid af håndleddet, fik han sit eget sværd under Cerberus' og fik slået det ud af hans hånd. Det fløj gennem luften og landede for foden af dragen, der med en flamme smeltede det til en flydende stålmasse.

Med Drakes sværd for struben, knælede Cerberus og Drake løftede sværdet til nådestødet. Men netop som han skulle til at hugge til, blev han ramt i siden af hvad der kunne føles som en løbsk vind fra en orkan. Drake fløj til siden og sværdet blev revet ud af hans hænder.

Da Drake kiggede op, stod Cerberus foran ham, med hans sværd i hånden, parat til at dræbe Drake. Han skulle dø for sit eget sværd. Drake gjorde sig klar til at dø, netop som en klar stemme skar sig igennem grotten.

”Nej!”

Det var som om alt frøs fast, da stemmen lød. Drake kunne ikke røre andet end sine øjne og ligeså kunne Cerberus. Sværdets spids var stoppet få millimeter før Drakes mave. Pludselig kunne han røre sig igen og sparkede Cerberus væk. Han skyndte sig op i forsvarsstilling, parat til at blive angrebet, men blev ikke. Cerberus lå på jorden i samme stilling, som han havde haft da han stod.

Drake havde ikke tid til at undre sig over det, for lyden af klæder lød bag ham. Han tog chancen, styrtede over og vristede sværdet ud af Cerberus' frosne greb. Drake vendte sig om, uvidende om hvad der stod bag ham.

En smuk kvinde stirrede på ham. Hendes blik var alvorligt og med et vift med sin finger, fløj sværdet endnu en gang ud af hænderne på ham. Han knælede.

”Knæl ikke, drageridder Drake. Jeg vil dig intet ondt,” lød kvindens hviskende stemme og han mærkede hendes bløde fingerspidser på sin pande. Han åbnede øjnene og stirrede lige ind i hendes. Han vidste hun havde ret og rejste sig op, stadig med hendes spidser på ansigtet.

Hun var langt højere og smukkere end en gudinde i hans øjne. Hun tog hænderne til sig igen og gik væk fra ham. Men han ville ikke have hun skulle gå, og dragen som fornemmede det gennem deres bånd, satte sin hale i vejen for hende.

Hun fortrak ikke en mine, men kiggede blot på ham over skulderen.

Drake var fuld af irritation over, at han havde ladet tankerne tage over og fået dragen til at spærre vejen.

”Blåvinge, tilbage!” kaldte han. Modvilligt fjernede dragen sin hale og lod kvinden passerede. Men Drake ville ikke lade hende slippe og fulgte efter hende.

”Hvem er du?” spurgte han.

”Euphemia af Livets Kilde.”

”Livet Kilde?” udbrød Drake og stoppede, men satte i løb igen, da hun fortsatte med at gå hen mod kilden. ”Men den er kun en myte!”

”Ja og det skulle den også være. Hvorfor er du og ham her?”

Hun stoppede og ligeså gjorde han. Hendes øjne var hårde og krævede svar.

”Jeg er medlem af Drageriddernes Orden, ridder Drake af den blå drage, og det derover er Cerberus. Han er magiker. For noget tid siden, hørte vi rygter om at Cerberus havde slået sig sammen med koioerne, og at de var taget med ham ud, for at finde Livets Kilde. Han ville drikke af den, få evigt liv og så tiltvinge sig magten i alle vores riger. Og da det så forlød sig,

at nogen havde set ham tage af sted med en hær af koioer, vidste vi det var sandt og drog ud for at stoppe ham.

Vi fandt ham ved foden af en bjergkæde og kæmpede tappert mod ham. Der var store tab på begge sider, men vi var dem der tabte flest. Flere drageryttere og drager døde i kampen. Så fangede Cerberus en bevinget hest og fløj af sted på den. Jeg forlod kampen for at forfølge ham. Jeg ved ikke om de andre overlevede, er døde eller om de kæmper endnu.

Jeg forfulgte Cerberus til denne grotte og begyndte at kæmpe mod ham her. Jeg ville have været død nu, hvis det ikke havde været for dig ... jeg mener Dem.”

En antydning af et smil viste sig kortvarigt i Euphemias ansigt, men så blev det lagt i alvorlige folder.

”Meget er sket siden mennesker og magi fik lov til at blive forenet. Dengang troede man at det ville blive godt og ende jeres kampe, men det har det ikke. Det har blot kastet mere brænde på bålet og nu er det for stort og farligt til at vi kan kontrollere det. Menneskene er løbet løbsk og dette er beviset på, hvor meget man vil gøre for det. Magt. I vil altid hungre efter magt og nu vil magi og magiske væsner blive jeres våben til at skade hinanden. Jeg må stoppe det.”

Euphemia sprang af sted og blottede sine bare tæer mens hun løb. Drake satte efter og stoppede ved siden af hende, ude i det fri. Det sneede stadig og man kunne næsten ikke se de nærliggende bjerge.

”Hvad vil De?” brølede Drake, så hun kunne høre ham i den susende vind.

”Stoppe alt det gode vi har givet jer, inden I gør det til noget ondt,” selvom hun sagde det sagte, kunne han sagtens høre hende.

”Nej, hvad mener du?”

Hun svarede ham ikke, men løftede hænderne og mumlede ord på er ukendt og guddommeligt sprog. Da hun var færdig, var intet synligt sket og han fulgte efter hende igen, ind i grotten.

Grotten var som forandret, for vandfaldet var stoppet og vandet løb næsten ikke. Bruset fra vandfaldet gjorde det stille.

Euphemia gik over til den frosne Cerberus, med kjolen bølgende om sig. Hun knælede ved ham, hviskede noget og så var det som om jorden vågnede til live. Den greb om ham og åbnede sig under ham. Cerberus' øjne skreg af panik, og Drake skreg af skræk og rædsel, over det der skete for øjnene af ham. Så opslugte jorden Cerberus totalt og blev så fast som det havde været før. Drake vaklede bagud af skræk, bange for at det også ville ske for ham. Men jorden vågnede ikke op igen og tog ham med ned i dens indre.

Euphemia dansede forbi ham og efter at have dyppet fingeren i kilden, som blev mindre og mindre som den fordampede, tegnede hun med den i luften. Alle mulige mønstre blev hængende i luften og fløj så af sted med et sidste ord fra Euphemia. De fløj hen mod grottens udgang, hvor en uldraer netop kom ind, for at søge ly for snestormen. Den frøs da vandet rørte den og forvandlede sig til en sten.

Drake gispede. Euphemia fortrak ikke en mine og begyndte at vifte med sine arme, uden at sige noget til ham. Han rystede tanken om uldraeren af sig og begyndte at kræve svar.

”Hvad er det du laver?!” skreg han af hende.

”Jeg fjerner magien, inden i ødelægger verdenen med den eller dræber jer alle. I er for uansvarlige til det.”

”Du fjerner?” gentog Drake undrende, og gjorde så store øjne. ”Hvad med Blåvinge og de andre magiske væsner? Vil du dræbe dem? Hvad med Uldraeren?”

”De bliver alle lagt i en magisk søvn og vil vågne når der kaldes på dem,” svarede Euphemia og lød ikke til at syntes det var ondt.

”Hvad så med Cerberus?”

”Han sover også. Men det minder mig om noget,” sagde hun og vendte sig mod ham. Han brød sig ikke om det udtryk hun havde i øjnene. ”Dig skal jeg også tage mig af.”

”Mig?” Drake kunne ikke kontrollere sin stemme og den blev helt skinger. Men inden han kunne skamme sig over at lyde sådan, faldt han i søvn. Han så fredelig ud, mens is voksede rundt om ham og indkapslede ham, som fyldt i en isterning. Dragen Blåvinge faldt også i søvn, og isen voksede sig knirkende hen over den skællede drage. I et lysglimt forsvandt de to isklumper og lod Euphemia så tilbage ved den næsten udtørrede kilde.

Euphemia var rolig og reagerede ikke på at ridder og drage forsvandt. I stedet lukkede hun sine øjne og så for sit indre blik, hvordan de to figurer stod inde i en grotte, skjult oppe i verdens højeste bjerg. Der ville de hvile, til der blev kaldt på dem og de ville træde til med hjælp.

Hendes indre blik søgte ud i verdenen og så hvordan magiske væsner blev forvandlet. Nymferne blev til et med deres element, enhjørningerne blev til store, majestætiske træer, som ville spire op på ny, når det blev fældet. Havfolket blev til rullende bølger, dragerne til store sten, koioerne blev til søer. Ethvert magisk væsen blev til en fast ting, som urørt af tiden, stadig ville være der.

Grotten kom igen frem i hendes synsfelt og da hun åbnede øjnene, svævede skinnende lys omkring hende.

Euphemia samlede hænderne foran sig og da hun trak dem væk, så der cirka var to centimeters mellemrum imellem dem, flød det lysende hav af magi ind og formede sig langsomt til en rund og glat ring.

Udmattet og med åndenød, trådte Euphemia tilbage og ringen faldt til jorden. Hun lod den blive hvor den var og vaklede hen til kilden. Hun var så træt. Med et plask ramte hun det sidste vand der var tilbage. Det omsluttede hende og langsomt krøb hun sammen og blev til en sten. Der ville hun blive liggende, til ringen blev taget på.

Det havde taget alle hendes kræfter at besejle al verdens magi i en enkelt ring og samtidig slettet ethvert menneskes hukommelse om, at der nogensinde havde fandtes magi. Ting i historiebøgerne blev slettet og nyt kom frem. Blodige krige ville blive kæmpet og de magiske væsner ville blive til legender og fabler. Og magien ville blot være en myte. Årtiers lykke ville blive glemt, men alt ville komme tilbage, den dag ringen blev fundet og taget på.

Euphemia ville gerne have det fjernet for evigt, men det stod udenfor hendes magt. Kun guderne kunne ændre det.

I det øjeblik ringen lukkede sig om en persons finger, ville alle vågne af deres søvn og magien blive sluppet løs. Personen som slap det løs, ville blive magiens hersker, med de farer og problemer der vil høre til. Cerberus vil vågne og gå efter ringen for at få sit mål fuldført. Euphemia vidste at hans magtbegær ville få ham til det, og at han kunne ville kunne stoppes af hans ligemand, Drake, der også ville vågne og med sin drage, flyve

magiens hersker til hjælp. Euphemia beroligede sig med den tanke. Men hun håbede nu også, at det aldrig ville ske.

Og indtil det skete, ville alle sove, og når Livets Kilde sprang ud igen, ville hun hjælpe til og så besejle magien igen. Alt det gode ville hjælpe den uheldige stakkel, med styrke, magi og alt den information, de ville få at vide om hele forbandelsen i deres søvn.

Med visheden om, at folk næppe ville komme helt op i det bjerg, blev Euphemia til en sten.

Men hun kunne næppe have været mere forkeret. For flere århundreder senere, fandt en gruppe bjergbestigere ly for en snestorm magen til den, der var den dag hvor forbandelsen blev lavet.

Otte hundred år var gået uden magi og alligevel fandt mennesket vej. En af bjergbestigerne fandt ringen blandt stumper fra nedfaldende stalaktitter og jord, og tog den med hjem til sin forlovede. Men den forlovede tog aldrig ringen på og solgte den til en europæisk købmand, der bragte den til Tyskland. I årevis lå den i en æske, indtil han gav den til hans datter. Datteren som blot havde kigget på den og lagt den i et skrin, glemte hurtigt alt om den, da hun ikke kunne finde den igen. Men det var ikke nogen skam syntes hun, for den havde alligevel ikke været køn og faren kunne da ikke mene hun ville gå med den?

Ringens var røget ned i en sprække mellem smykkeskrinets yderste lag og det stofbetrukne lag, som udgjorde sig indersiden. Der lå den, mens tiden løb forbi.

Kvinden giftede sig med en dansker og da hun døde i det nye årtusinde, ryddede hendes efterkommere boligen og tømte

smykkeskrinet for smykker, men fandt ikke ringen der skjulte sig godt.

Familien valgte at sælge skrinet og andre dele på et loppemarked, hvor en dansk pige deltog med sin mor. Hun ønskede sig intet mere af livet, end at leve et stille og roligt liv, men det havde skæbnen ikke i planerne for hende.

Gwalior.dk